

kommunale vejnet samt hovedstadsområdets areal, idet disse kriterier er medvirkende til de uens udgiftsbehov i områdets fem sekundærkommunale enheder. I overensstemmelse hermed er der opstillet følgende udgiftsbetingende, objektive kriterier i den amtskommunale udligningsordning:

1. Det samlede indbyggertal.
2. Antal indbyggere i aldersgruppen 0-39 år.
3. Antal indbyggere i aldersgruppen 15-19 år.
4. Antal indbyggere i aldersgruppen 40-59 år.
5. Antal indbyggere i aldersgruppen 60 år og derover.
6. Længden af det amtskommunale vejnet.
7. Amtskommunens, respektive kommunens areal.

Med hensyn til den udgiftsvægt, der er tillagt de enkelte kriterier, henvises nærmere til bemærkningerne til § 9.

Ved beregningen af den enkelte sekundærkommunes bidrag i henhold til den amtskommunale udligningsordning skal den udfundne forskel mellem sekundærkommunens andel henholdsvis af områdets beskatningsgrundlag og sekundærkommunale udgiftsbehov som udgangspunkt multipliceres med den samlede amtskommunale udskrivning af indkomstskat og grundskyld i hovedstadsområdet. I den samlede amtskommunale skatteudskrivning medregnes de i Københavns og Frederiksberg kommuners driftsregnskaber for samme regnskabsår opførte sygehusudgifter.

For den midlertidige amtskommunale udligningsordning foreslås et udligningsniveau på 50 pct., hvorved der opnås en ikke uvæsentlig udligning i overgangsperioden.

D. Udligningsordningernes virkning på den kommunale og amtskommunale beskatning i hovedstadsområdet.

I hovedstadsreformudvalgets betænkning, bilag 6, 8 og 12, er bl. a. vist den foreslåede kommunale og amtskommunale udligningsordnings beløbs- og beskatningsmæssige virkninger i 1971-72. Virkningerne af de foreslåede udligningsordninger er i de nævnte bilag beregnet på et foreløbigt materiale, for så vidt angår folketal og beskatningsgrundlag.

I bilag 2-4 til nærværende lovforslag er udligningsordningernes beløbs- og beskatningsmæssige virkninger nu illustreret på et mere ajourført og endeligt materiale. For indkomsternes vedkommende er taloplysningerne således baseret på de seneste og næsten endelige oplysninger om de enkelte kommuners samlede skalaindkomst i 1970, og

der er benyttet folketallene pr. 1. januar 1971 og disses fordeling på aldersgrupper.

I forhold til hovedstadsreformudvalgets talmateriale er der endvidere foretaget den ændring, at de sekundærkommunale udgifter i Københavns og Frederiksberg kommuner er erstattet med disse kommuners sygehusudgifter, samt at udgiftsbehovstallene er beregnet på grundlag af de i lovforslaget endeligt fastlagte udgiftsbetingende kriterier. Dette medfører bl. a. en mindre ændring af vægtfordelingen for de udgiftsbetingende kriterier for den amtskommunale udligningsordning.

I modsætning til hovedstadsreformudvalgets bilagsmateriale viser bilagene til nærværende lovforslag ikke virkningerne af den i lovforslaget om en amtskommune for hovedstadsområdet foreslåede udviklingsstøtte til kommunerne. Dette skyldes, at det ikke med sikkerhed kan fastslås, til hvilke kommuner og med hvor stort et beløb en sådan udviklingsstøtte ydes, samt hvilken konkret indvirkning udviklingsstøtten vil få, på kommunernes skatteudskrivning. Mere generelt må udlodningen af den forudsatte udviklingsstøtte betyde en ikke uvæsentlig lettelse i de særligt høje kommunale skattetryk i udviklingskommunerne og en forhøjelse af det samlede skattetryk i de kommuner, der ikke modtager tilskud. Ved vurderingen af udligningsordningernes samlede virkning må denne yderligere udjævning af skattetrykket i de enkelte kommuner have en erindring.

Det fremgår af bilag 2-4, at såvel den kommunale som den amtskommunale udligningsordning ville have medført en ret væsentlig reduktion i de eksisterende forskelle i kommunernes og amtskommunernes beskatningsniveauer inden for hovedstadsområdet. Medens 26 af områdets 52 kommuner i 1972-73 har et beskatningsniveau på mellem 14,0 pct. og 19,0 pct., og 25 kommuner et højere og 1 kommune et lavere beskatningsniveau, ville den foreslåede kommunale udligningsordning under forudsætning af en samtidig ophævelse af de eksisterende 3 særlige udligningsordninger have medført, at 37 kommuner ville have et beskatningsniveau på mellem 14,0 pct. og 19,0 pct., medens kun 14 kommuner fortsat ville have et beskatningsniveau over 19,0 pct.

For typiske udviklingskommuner som Herstedernes, Høje Tåstrup og Brøndbyernes kommuner ville den foreslåede udligningsordning selv under forudsætning af en samtidig ophævelse af de gældende 3 lokale udligningsordninger i 1972-73 have medført en reduktion i disse kommuners høje beskatningsniveauer fra 0,7 til 1,2 procentpoints, medens områdets laveste beskatningsniveauer i Gentofte og Frederiks-